

gouden bergen voorrekenende op een A4'tje vol met cijfers, percentages, belastingvoordeeltjes en vestzakbroekzak-pijlen. En we meldden ons aan bij het UWV, dat ons, als het ons tenminste lukte om in te loggen op werk.nl, af en toe zelfs 'speciaal voor u geselecteerde passende banen' aanbod. Weerman bij RTL Nieuws bijvoorbeeld. Of vrijwillig sportverslaggever in de bollenstreek.

Vervolgens - en dat was de grootste schok - kwamen we voor het eerst in onze alweer twintig jaar durende relatie samen aan de keukentafel te zitten. Waren we echt van plan om het 'ruim twee jaar uit te zingen' en daarna wel eens verder te zien? Natuurlijk niet!

Allereerst stortten we ons op de vacaturemarkt. We schreven - net als jullie allemaal, bleek - op de banen die op Villamedia.nl verschenen. Al redelijk rap werd duidelijk dat dat 'm niet ging worden, zoals dat tegenwoordig heet. Tot veel meer dan standaardafwijzingen met storende stijlfouten heeft het niet geleid. Van sommige sollicitaties hoorden we nooit meer iets; andere bedankbriefjes waren duidelijk: 'ruim driehonderd reacties', '475 reacties', 'enkele honderden reacties', 'een enorme hoeveelheid reacties', 'talrijke relevante reacties', enz, enz.

Via via hoorden we van een vacature waar meer dan 25 ex-eindredacteuren van de Wereldomroep op hadden gereageerd. Had de Wereldomroep meer dan 25 eindredacteuren? Op een echt, officieel sollicitatiegesprek komen we, ondanks een aardig cv en een berg ervaring, zelden (Angelo, oud) of nooit (Conny, stokoud). Zelfs voor flutbaantjes die we eigenlijk helemaal niet wilden, werden we rücksichtslos gepasseerd. Mede door ons strenge sollicitatieregime is de werkcoach bij het UWV tevreden met ons, zo bleek tijdens het driemaandengesprek. 'U heeft zich keurig aan de verplichtingen



**Angelo van Leemput (1969) is CEO van de Gele Kanarie Media Group (www.gelekanarie.nl) en**



**Conny van den Bor (1965) zit in de WW (www.connyvandenbor.nl). Beiden werden vorig jaar ontslagen bij Radio Nederland Wereldomroep.**

gehouden', zei ze bijna opgelucht. Dat was meteen al een plusje. 'U solliciteert, u netwerkt, u weet uw weg te vinden'. Om daar opgewekt aan toe te voegen: 'Ik heb het nog eens gecheckt, maar er zijn écht bijna geen banen in uw vakgebied!' Maar geen paniek: 'Pas over een half jaar kunnen we u verplichten een passende baan aan te nemen.' Straks worden we nog gedwongen om het weer bij RTL te presenteren. We zijn inmiddels een paar maanden later en zijn nog altijd vaak aan de keukentafel te vinden. Maar we zitten natuurlijk niet te niksen. Sterker nog, en hier neemt dit verhaal een voorzichtige wending richting happy end, dit is creatief gezien de beste slechte tijd van ons leven. En niet alleen op het gebied van het zelf bereiden van buitenissige tosti's bij wijze van lunch. Nee, we bedenken het ene leuke plan na het andere. Ik - Conny - schrijf gestaag door aan een oeuvre van korte verhalen en specialiseer me verder in het dossier 'Nederlanders in het buitenland'. Dat heeft onlangs nog geleid tot een mooi journalistiek project in Oekraïne (www.menjatj.nl). En ik - Angelo - heb samen met een collega ex-Wereldomroeper gelekanarie.nl uit de grond gestampt, een dwarse nieuws- en actualiteitensite die uitblinkt in 'geel nieuws', 'geen nieuws', analyses over 'de situatie ter plaatse' en onafhankelijke berichtgeving over Zwitserse porno. Daarmee hebben we een serieuze niche te pakken. Of in elk geval toch een niche. Tot zover het stukje schaamteloze zelfpromotie.

Komen we bij hamvraag: komt er - naast die WW-uitkeringen - ook nog geld in het laatje? Eh, jawel, maar lang niet zoveel als vroeger, toen er maandelijks twee aardige salarissen op onze rekeningen werden gestort. Langzaam maar zeker verdienen we onze eerste zure centen op de volle freelance/ZZZP-markt. Ik - Conny - schrijf met behoud van uitkering voor vooroorlogse tarieven artikelen, bijvoorbeeld voor het onvolprezen AD. En ik - Angelo - maak inmiddels gebruik van de startersregeling van het UWV en laat me onder de naam 'Gele Kanarie Media' inhuren, bijvoorbeeld door omroep MAX. Maar zonder uitkering of onze vorstelijke vertrekregeling zouden we het niet redden.

Het is overigens opvallend dat er best veel oud-Wereldomroepers op hun pootjes terecht lijken te komen. Met enige regelmaat krijgen we heuglijke berichten binnen, zelfs van mensen die een vaste baan binnen de media hebben gevonden. Het kan dus toch. Nog mooier zijn de verrassende roer-om-initiatieven. Ex-collega's die een truckerscafé begonnen, een koffietent, een ijssalon of een timmermansbedrijf. Mensen die dan eindelijk hun eerste boek schrijven, mensen die hun huis hebben verkocht en van de aardbodem lijken te zijn verdwenen. Maar bovenal zijn opvallend veel collega's voor zichzelf begonnen als media-ZZZP'er. Mét een flashy website en mét de status van 'owner & director' op LinkedIn. Allemaal in te huren voor een stukje tekst, een stukje film of een stukje advies. Allemaal maken ze het goed, zo lijkt het. Of ze financieel overleven als straks de laatste ontslagvergoedingseuro's zijn uitgegeven, valt natuurlijk te bezien. Maar goed, wie dan leeft... Onze conclusie na een half jaartje samen aan de keukentafel? Best gezellig, alleen... funest voor je seksleven. Maar dat verhaal proberen we nu aan de LINDA. te verkopen. 